

ΕΘΝΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΣΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Στην Ελληνική ύπαιθρο συνυπάρχουν σήμερα εκμεταλλεύσεις που υπακούουν σε δύο διαφορετικά μοντέλα ανάπτυξης, το παραδοσιακό και αυτό της γεωργίας επιχειρηματικής μορφής. Συγχρόνως αιωρείται το ερώτημα του επανορισμού προτεραιοτήτων μετά από μία περίοδο που ο μετασχηματισμός της παραγωγικής μηχανής είχε γίνει πραγματικό δόγμα της αγροτικής πολιτικής και πρακτικής. Το δόγμα αυτό επανεμφανίσθηκε με επίταση αρκετά πριν και αμέσως μετά την ένταξη της Ελλάδας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες και βρήκε φανερή υποστήριξη από τους κύκλους που περίεργα παράβλεπαν πάντα τις δραματικές κοινωνικές συνέπειες που συνεπάγεται η υιοθέτηση μεθόδων που αυξάνουν τις δαπάνες στα μέσα παραγωγής και το κόστος των επενδύσεων.

Είναι βέβαια αλήθεια πως η έκταση της εφαρμογής του παραδοσιακού μοντέλου της Ελληνικής γεωργίας έχει περιορισθεί σημαντικά. Έχει ήδη ριζώσει δυνατά ένα νέο σύστημα στηριγμένο σ' ένα καινούργιο πολιτιστικό υπόδειγμα προσαρμογής της γεωργίας στο "σύγχρονο κόσμο".

Η ιδεολογία του εκσυγχρονισμού έχει ωθήσει μία κατηγορία γεωργών, των επιχειρηματιών να διεκδικούν σήμερα ηγετικό ρόλο στον τομέα συνυπάρχοντας όμως με τους μικρούς αγρότες που δεν είναι σε θέση ή δεν θέλουν να χρησιμοποιήσουν επιχειρησιακή στρατηγική και που δεν αποδέχονται την παραγωγική ιδεολογία σαν το πολιτιστικό μοντέλο που τους ταιριάζει.

Οι κοινοτικοί κανόνες και οι μηχανισμοί που απορρέουν από αυτούς δικαιώνουν μία ακόμα μεγαλύτερη μείωση του αγροτικού πληθυσμού και έρχονται να τροφοδοτήσουν την πλατειά αποδοχή του μοντέλου της επιχειρηματικής γεωργίας, εξέλιξη που μέχρι τώρα είχε στηριχθεί στην Ελλάδα σε παράγοντες όπως ο θεμελιώδης πόθος και η δίψα για κοινωνική αναγνώριση και ανεξαρτησία.

Αναπτύσσεται όμως σήμερα μια κριτική άρκετά σαφής γύρω από το κυρίαρχο αυτό μοντέλο της ανάπτυξης της γεωργίας με όλες τις αρνητικές συνέπειες πάνω στις μικρές εκμεταλλεύσεις και τις μειονεκτικές ζώνες.

Η αναζήτηση της ανεξαρτησίας και η έξοδος από την υπανάπτυξη αυτή τη φορά επιχειρείται στην ύπαιθρο σε αντίθεση με τα παραδοσιακά πρότυπα. Η άρνηση της επιχειρηματικής γεωργίας σημαίνει ότι δεν πρέπει να εκσυγχρονίσουμε τις εκμεταλλεύσεις; Όχι βέβαια. Πρέπει να τις κάνουμε βιώσιμες σε ένα νέο πλαίσιο το συνεταιριστικό. Πρέπει να αναπτύξουμε εμπορία και μεταποίηση στην ύπαιθρο ώστε να βρεί διέξοδο ο πληθυσμός. Θά έπρεπε γι' αυτό να καθορίσουμε ποιά συγκεκριμένα επιχειρηματική γεωργία αρνούμαστε.

Ο σύγχρονος άρα και χρεωμένος μικρός γεωργός προσπαθεί να θωρακισθεί στην εύθραυστη θέση του από συχνά περιστατικά που πολλές φορές αντιμετωπίζοντάς τα δεν μπορεί να βγεί σώος. Έτσι αρνείται να επενδύσει για να αυξήσει την παραγωγικότητά του επιδιώκοντας να ελαττώσει το κόστος παραγωγής στο ελάχιστο, δεν προσφεύγει σε δάνεια, αποφεύγει την εξάρτηση για προμήθεια πρώτων υλών που πολλές φορές έρχονται από το εξωτερικό και αναζητά κάποιο σχήμα αυτοκατανάλωσης των προϊόντων της εκμετάλλευσής του αντιστέκοντας έτσι στην εξειδίκευση προσπαθώντας να οικειοποιηθεί το μερίδιο της αξίας της παραγωγής του που θα πήγαινε στον μεσάζοντα έμπορο ή στον μεταποιητή.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες έχει προταθεί η λύση της συνεταιρισμένης οικογενειακής εκμετάλλευσης σε ανθρώπινα μέτρα σαν τον αντίλογο στο οικονομικό και κοινωνικό αυτό αδιέξοδο.

Η ικανότητα επιβολής αυτής της ανάπτυξης για την Ελληνική γεωργία που σήμερα διασυνδέεται με τις αντίστοιχες των Κρατών - Μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και ήδη υπόκειται στις συνέπειες της ιδεολογίας του εκσυγχρονισμού θα εξαρτηθεί από το κατά πόσο θα γίνει αποδεκτό ένα άλλο πολιτιστικό μοντέλο που αναζητά στήριξη από την Κοινή Αγροτική Πολιτική.

Αμφισβητείται τον καιρό αυτό η κυριαρχία της φιλοσοφίας που μέχρι τώρα έχει επικρατήσει στην Κοινότητα και που συγκεκριμένα εκφράζεται και από τους αναχρονιστικούς κανονισμούς και οδηγίες διαρθρωτικού χαρακτήρα.

Η αναγνώριση τόσο των ιδιομορφιών Κρατών Μελών όπως η Ελλάδα όσο και του ρόλου της γεωργίας στην οικονομία αποκτά συνεχώς περισσότερο έδαφος.

Η οικονομική κρίση και η ανεργία, φαινόμενα που αποδεικνύεται ότι δεν έχουν άμεση και απόλυτη σχέση με την πετρελαιοκή κρίση κάνουν εμφανή την ανάγκη της αποθάρρυνσης του αγροτικού πληθυσμού να εγκαταλείπει τον τόπο του.

Η πολιτική που ακολουθήθηκε στον τομέα της γεωργίας στην Ελλάδα τα τελευταία 50 χρόνια είχε σαν αποτέλεσμα να γίνουν απόβλητες από την ανάπτυξη ολόκληρες τάξεις αγροτών όπως οι μικροκτηνοτρόφοι, οι γεωργοί των μειονεκτικών των παραμεθορίων και των νησιωτικών περιοχών της χώρας καθώς και οι γυναίκες.

Η εσωτερική και εξωτερική μετανάστευση και η στρέβλωση της πυραμίδας των ηλικιών των απασχολούμενων στη γεωργία πήραν διαστάσεις που άγγισαν τα όρια του επικίνδυνου. Παράλληλα συνεχίστηκε μια ασταμάτητη μεταφορά εισοδήματος από τον αγροτικό στον αστικό τομέα.

Κάνοντας μία συνοπτική ιστορική ανασκόπηση των εξελίξεων του τομέα της γεωργίας παρατηρούμε κατά τα τελευταία 20 χρόνια μια αύξηση της παραγωγικότητας γύρω στο 6,5% το χρόνο.

Η εφαρμογή νέων τεχνολογιών αναμφίβολα επέτρεψε στους αγρότες να απελευθερωθούν από δραστηριότητες συχνά πολύ κοπιαστικές.

Όμως η ανάπτυξη όπως πραγματοποιήθηκε ωφέλησε μόνο ένα μικρό ποσοστό των Ελλήνων αγροτών απευθείας και ίσως ένα λίγο μεγαλύτερο ποσοστό έμμεσα. Αυτοί που έχουν ευεργετηθεί από την ανάπτυξη όπως αυτή επιδιώχθηκε εφαρμόζοντας σύγχρονες μεθόδους διαχείρισης σε εκμεταλλεύσεις πολλές φορές αμφίβολης σκοπιμότητας είναι λίγοι και τα χρέη τους με άντληση πιστώσεων που επιβαρύνουν τον Έλληνα φορολογούμενο είναι πολλά.

Ο αγροτικός πληθυσμός κάθε ηλικίας χωρίς ιδιαίτερη κατάρτιση είναι το 97% του συνόλου από τους οποίους το 50% δεν έχουν αποφοιτήσει καν από το δημοτικό σχολείο. Αυτοί που δεν κρατάνε οποιουσδήποτε λογαριασμούς είναι η συντριπτική πλειοψηφία. Επιπρόσθετα το 78% του συνόλου των αρχηγών εκμεταλλεύσεων έχουν στην ιδιοκτησία τους μόνο το 40% του συνόλου της γεωργικής γής- .../...

Τα τρωτά μιας ανάπτυξης με μοναδικό στόχο την υποταγή της γεωργίας στον βιομηχανικό καπιταλισμό που σαν παράλληλη επίπτωση σε Ευρωπαϊκό επίπεδο έχει την άνιση ανταλλαγή μεταξύ των βιομηχανικά αναπτυγμένων χωρών και των χωρών της περιφέρειας και σε παγκόσμιο επίπεδο έχει την λεηλασία του Τρίτου Κόσμου απο τα αγαθά του ήταν για την Ελλάδα η εξαφάνιση του 45% του οικονομικά ενεργού δυναμικού στη γεωργία μέσα στα είκοσι αυτά χρόνια, η ερήμωση των αγροτικών περιοχών που βρίσκονται σε δυσμενή γεωγραφική θέση, η κερδοσκοπία του μεσάζοντα, το αμφίβολο της ποιότητας των προϊόντων και τα προβλήματα της προστασίας της υγείας και του περιβάλλοντος και η εξαφάνιση της πολιτιστικής ταυτότητας στην Ελληνική ύπαιθρο.

Τα αξιώματα που εμπνέουν την σημερινή και αυριανή πολιτική για μας είναι τέτοια που αρνούνται την υπόταξη της Ελληνικής γεωργίας στο βιομηχανικό καπιταλισμό και που αποδέχονται τη βελτίωση της παραγωγικότητας και της ανταγωνιστικής θέσης της Ελληνικής γεωργίας με τον απαράβατο όρο να λογαριάζονται περισσότερο οι άνθρωποι.

Δεν θέλουμε η Ελληνική γεωργία να περιορισθεί ως το τέλος του αιώνα σε μερικές χιλιάδες " δυναμικές " εκμεταλλεύσεις απο το ένα εκατομμύριο περίπου που είναι σήμερα. Επιδιώκουμε την ενδυνάμωση της ελληνικής γεωργίας και την προώθηση της ανταγωνιστικότητας της, και επισημαίνουμε την ανάγκη για ένα καλύτερο συντονισμό και προσαρμογή των κοινοτικών προγραμμάτων σε εθνικό επίπεδο που να παίρνουν υπόψη τις ιδιομορφίες του τομέα στη χώρα και τη θέληση του Έλληνα αγρότη και ιδιαίτερα της νέας γενιάς να εργασθεί στη γεωργία για να ζήσει καλύτερα αντλώντας τους απαραίτητους πόρους απ αυτήν.

Στις περιπτώσεις που η σχέση των διαφόρων συντελεστών της παραγωγής είναι τέτοια που δεν επιτρέπει αύξηση της παραγωγικότητας χωρίς μείωση του πληθυσμού, η πολιτική μας θα

έχει γνώμονα τη μεγιστοποίηση του καθαρού κοινωνικού ωφέλους με την ευρύτερη του έννοια.

Είναι επόμενο ότι τα ωφέλη απο την αύξηση της παραγωγικότητας πρέπει να συνεξετάζονται με το κοινωνικό κόστος που συνεπάγεται η επιδίωξη αυτού του στοχου.

Μέλημά μας λοιπόν είναι η διαφύλαξη των εθνικών συμφερόντων όπως αυτά τα εννοεί η πλειοψηφία του Ελληνικού λαού

έχοντας υπόψη τις

δυσκολίες της επίτευξης μιας παραδεκτής συμφωνίας μέσα στο διακρατικό πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Κοινότητας όπου οι διαφορές μεταξύ των ομάδων συμφερόντων που πολλές φορές ανάγονται και σε επίπεδο Κρατών Μελών είναι πολύ πλατειές. Στη προσπάθειά μας αυτή πρόθεσή μας δεν είναι η άσκηση κακόβουλης πίεσης στην Κοινή Αγροτική Πολιτική η στο σύνολο της Κοινότητας. Η ικανοποίηση και η δικαίωση των συμφερόντων αυτών όπως ακριβώς συμβαίνει και με αυτά άλλων Κρατών Μελών είναι εξαιρετικής σημασίας για την ίδια την Αγροτική Πολιτική της Κοινότητας και η δικαίωσή τους είναι αναγκαία συνθήκη για την επιβίωση και την ανάπτυξη αυτής της πολιτικής.

Εμείς δεν αποδεχόμαστε την σημερινή Κοινή Αγροτική Πολιτική ^{είναι} ^{χαρακτηριστική και εφαρμόζεται} Την κρίνουμε συνεχώς με κριτήρια το καθαρό αποτέλεσμα που έχει στη στήριξη των αγροτικών προϊόντων και στο εισόδημα των παραγωγών σε εθνικό επίπεδο, το πώς το κόστος και το όφελος της στήριξης της πολιτικής αυτής με την πλατειά έννοια κατανέμεται μεταξύ των Κρατών Μελών και με το κατα πόσο το κόστος και το όφελος αυτό συμπίπτει με την εθνική θεώρηση για το πώς θα έπρεπε να κατανέμονται μέσα στα εθνικά μας σύνορα.

Είμαστε βέβαιοι πως η λύση που μας προσφέρει αυτή τη στιγμή η Κοινή Αγροτική Πολιτική κάθε άλλο παρά ικανοποιητική είναι για μάς. Γι αυτό έχουμε επισημάνει στη Κοινότητα ότι ως ότου διαμορφωθεί και υιοθετηθεί μια πιο αρμονική και ολοκληρωμένη κοινή πολιτική, που να συμβάλει στην επιδίωξη και των δικών μας στόχων θα είμαστε αναγκασμένοι να εξωθούμαστε σε πολιτική

που εύκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν πολιτική εκτός κοινού πλαισίου.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των ενδοκοινοτικών ανταλλαγών και των προβλημάτων που παρουσιάζονται συνέχεια στη Κοινότητα γενικά και ειδικότερα στην Ελλάδα με την εκπληκτική αύξηση των εισαγωγών.

Ο μέσος ετήσιος ρυθμός αύξησης της αξίας των εισαγωγών αγροτικών προϊόντων μετά την ένταξη στην κοινότητα ήταν πολύ υψηλότερος από αυτόν των εξαγωγών. Το πλεόνασμα που χαρακτηριζε ως το 1980 τις εμπορικές μας ανταλλαγές αγροτικών προϊόντων με την Κοινότητα μεταβλήθηκε απότομα σε επιδεινούμενο έλλειμα. Το 1981 η αύξηση της αξίας των εισαγωγών από τα άλλα Κράτη Μέλη της Κοινότητας έναντι της προηγούμενης χρονιάς ήταν τετραπλάσια αυτής των εξαγωγών, 376 εκ ECU και 87 εκ ECU αντίστοιχα.

Κατά το 1982 συνεχίστηκε η επιδείνωση αυτή.

Οι εμπορικές μας συναλλαγές αγροτικών προϊόντων με τις Τρίτες Χώρες παρουσίασαν μία σημαντική κάμψη άμεση μετά την ένταξη.

Κατά το 1981 οι εισαγωγές μας από τις χώρες αυτές μειώθηκαν πολύ περισσότερο από τις εξαγωγές μας: 191 εκ. ECU έναντι 33 εκ ECU αντίστοιχα. Κατά τον δεύτερο χρόνο όμως παρατηρήθηκε μία αύξηση τόσο στις εισαγωγές όσο και στις εξαγωγές του ύψους των 110 εκ ECU περίπου.

Πρίν την ένταξη το σημαντικό πλεόνασμα από τις γεωργικές μας ανταλλαγές με την ΕΟΚ αντιστάθμιζε ικανοποιητικά το έλλειμα από τις συναλλαγές μας με τρίτες χώρες. Το συνολικό αποτέλεσμα της ένταξης όμως είναι η συνεχής μείωση του λόγου των συνολικών εξαγωγών αγροτικών προϊόντων προς τις εισαγωγές : 106% το 1980, 94% το 1981 και 86% το 1982.

Το εθνικό όφελος και το κόστος από την εφαρμογή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής διαφέρει από το ένα Κράτος Μέλος στο άλλο,

για πολλούς λόγους.

Ένας απο αυτούς είναι η διαφορετική σύνθεση της αγροτικής παραγωγής μεταξύ των Κρατων Μελών, άρα και ο διαφορετικός βαθμός στηριξης απο την Κοινή Πολιτική, έχοντας υπόψη ότι ορισμένα προϊόντα ενισχύονται περισσότερο απο αυτην σε σύγκριση με άλλα.

Ένας άλλος λόγος είναι το μέγεθος και ή σύνθεση των διακοινοτικών εμπορικών ανταλλαγών αγροτικών προϊόντων.

Οι χώρες που εισάγουν προϊόντα που προστατεύονται ιδιαίτερα απο την Κοινή Αγροτική Πολιτική όπως το κρέας, τα γαλακτοκομικά προϊόντα η τα δημητριακά για ζωοτροφές όπως η Ελλάδα, υπόκεινται σε μία καθαρή εκροή πόρων προς τους άλλους εταίρους σαν αποτέλεσμα της πολιτικής αυτής, ενώ το αντίθετο συμβαίνει με τα μεσογειακά προϊόντα που προστατεύονται πολύ λιγότερο η καθόλου.

Δεν αρκεί η εξέταση της κατανομής των δαπανών του Αγροτικού Ταμείου μεταξύ των Κρατών Μελών έστω και σε σχέση με την κατανομή των συνεισφορών στα κοινοτικά ταμεια. Συχνά όμως μας γίνονται περίεργες υπενθυμίσεις που μας εκπλήσσουν σχετικά με την κατανομή των γεωργικών κονδυλίων της Κοινότητας που όμως παραβλέπουν την κατεύθυνση και το μέγεθος του καθαρού ωφέλους που προκύπτει απο την άνιση ανταλλαγή που μόλις περιγράψαμε.

Έστω και άν απομονώσουμε το θέμα της κατανομής των κοινοτικών πόρων έχουμε τη βάσιμη εντυπωση ότι το μεγαλύτερο μέρος των κονδυλίων αυτών πηγαινει μάλλον στους παραγωγούς των ηπειρωτικών χωρών. Αυτό αποδεικνύεται απο το γεγονός ότι το 30% του κονδυλίου του τομέα εγγυήσεων απορροφάται απο τον τομέα των γαλακτοκομικών προϊόντων, 10% απο τον τομέα του βοείου κρέατος, ενώ μόνο 6-7% απο τα φρούτα και τα λαχανικά, 3-4% απο το κρασί, 5% απο το ελαιόλαδο και 5% απο τον καπνό.

Σύμφωνα με τα δικά μας στοιχεία που προέρχονται απο πηγές της Επιτροπής, εάν ο προϋπολογισμος του FEOGA εγγυήσεων 1983 διαχωριστεί σε βόρεια (δημητριακά είναι απο σκληρό στάρι) (ζάχαρη, λιπαρές ουσίες είναι απο ελαιόλαδο, γαλα, βόρειο, πρόβειο και χοιρειο κρέας αυγά και πουλερικά) και Μεσογειακά

προϊόντα (σκληρό σιτάρι, ρύζι, λάδι, μπαμπάκι, φρούτα και λαχανικά, κρασί και καπνό) η ποσοστιαία κατανομή των δαπανών είναι 75.5% βόρεια και 22,5% Νότια.

Αν πάλι ειδικότερα αναφερθούμε στις οικονομικές ενισχύσεις των παραγωγών η σχέση αυτή γίνεται 62.3% Βόρεια και 37.7% Μεσογειακά. Αυτό συμβαίνει επειδή τις μεγάλες πιστώσεις για επιστροφές (45%) των συνολικών γεωργικών δαπανών) απορροφούν κατά 90% τα Βόρεια προϊόντα.

Η μειωμένη κοινοτική προστασία για τα περισσότερα μεσογειακά προϊόντα αποτελεί καθαρή μεταβίβαση πόρων από τον μεσογειακό παραγωγό στον Ηπειρωτικό καταναλωτή .

Λίγες γίνονται επικρίσεις για την ευαισθησία μας γύρω από την εξέλιξη των αγροτικών εισοδημάτων στη χώρα μας. Όμως η ευαισθησία μας αυτή δεν είναι αδικαιολόγητη. Αρκεί να απαριθμήσουμε μερικούς από τους λόγους. Το μέσο αγροτικό εισόδημα στην Ελλάδα υπολείπεται σημαντικά από το μέσο εισόδημα στους άλλους τομείς της οικονομίας.

Σημαντική άλλωστε διαφορά υπάρχει μεταξύ των αγροτικών εισοδημάτων στην Ελλάδα και αυτών στην υπόλοιπη κοινότητα. Ο ρυθμός πληθωρισμού στη Χώρα μας είναι ο υψηλότερος στην Κοινότητα και επιβαρύνει το πραγματικό εισόδημα.

Η ικανότητα της οικονομίας να στηρίζει τη γεωργία με μεταβίβαση πόρων από τον εθνικό προϋπολογισμό, είναι περιορισμένη. Το ποσοστό του εργατικού δυναμικού που απασχολείται στη γεωργία είναι το υψηλότερο στην Κοινότητα. Τέλος, υπάρχει ανάγκη να ανατραπεί ο ρόλος που έπαιξε το Κράτος μέχρι πρόσφατα στην Ελληνική γεωργία και που οδήγησε σε καθυστέρηση στην ανάπτυξη του Ελληνικού αγροτικού τομέα. Όλα τα παραπάνω μας υπαγορεύουν να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στη διαφύλαξη των αγροτικών εισοδημάτων σ αυτή την ευαίσθητη για τη γεωργίας μας περίοδο.

Ακόμα είναι πρόωρες οι όποιες εκτιμήσεις των επιπτώσεων της εφαρμογής της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής στη Χώρα μας και ιδιαίτερα σε σχέση με τις επιδιώξεις των εθνικών μας στόχων στη γεωργία. Έχουμε όμως λόγους και αναφέραμε μερικώς να αμφισβητούμε το ότι εξυπηρετείται σήμερα και πετυχαίνεται μια ορθολογική ολοκλήρωση του αγροτικού μας τομέα στο σύνολο της Κοινότητας. Είμαστε βέβαιοι πως υπάρχει μία εναλλακτική κοινή πολιτική που θα εξυπηρετούσε την συνισταμένη των εθνικών συμφερόντων όλων των Κρατών Μελών καλύτερα. Μιά τέτοια πολιτική θα εξομάλυνε τις διακρατικές αντιθέσεις και θα απομάκρυνε τον κίνδυνο για την επιβίωση της Κοινότητας .

Κρίνοντας από την ικανότητα της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής να ανταποκριθεί στις επιδιώξεις των εθνικών συμφερόντων υπάρχει ένας διαφορετικός βαθμός συμπάθειας προς αυτήν η παραδοχής της μεταξύ των Κρατών Μελών. Ορισμένα Κρατη Μέλη υποστηρίζουν την συνέχισή της συμφωνώντας με την σημερινή κατάσταση και άλλα μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα δεν συμμερίζονται την άποψή αυτή.

Δεν έχουμε την ψευδαίσθηση ότι σήμερα υπάρχει πολιτική βούληση στο Συμβούλιο των Υπουργών Γεωργίας για ουσιαστική αναμόρφωση προς την επιθυμητή για μας κατεύθυνση, γιατί μολονότι πιστεύουμε ότι μια τέτοια εξέλιξη θα απέβαινε μακροπρόθεσμα προς το συμφέρον όλων, κάποιοι που σήμερα είναι ίσως οι περισσότεροι και πολιτικά ισχυρότεροι θα χάσουν κάτι βραχυπρόθεσμα. Στήν αδρανεια του Συμβουλίου συμβάλει δυστυχώς και η στάση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που λανθασμένα κατά τη γνώμη μας επαναπαύεται θεωρώντας την ενωτική δύναμη της σημερινής πολιτικής σαν αιώνια.

Με λύπη μας μάλιστα διαπιστώνουμε μεμονωμένα έστω παραδείγματα που εκφράζουν μία τάση για κίνηση προς την αντίθετη κατεύθυνση. Στην Κοινότητα σήμερα βρίσκεται σε εξέλιξη η συζήτηση για την αναμόρφωση του καθεστώτος του ελαιολάδου που έχει απασχολήσει ήδη και τους αρχηγούς των Κρατών Μελών στην

τελευταία τους συνάντηση, χωρίς να βρεθεί ακόμα διέξοδος, επιχειρείται έτσι η αλλαγή του καθεστώτος παροχής ενισχύσεων στην παραγωγή από τη σημερινή του μορφή σε ένα σύστημα εφάπαξ ενίσχυσης κατά δένδρο ή κατά εκτάριο με στόχο τη μείωση του κόστους της πολιτικής ελαιολάδου, μέτρο το οποίο αντιτίθενται οι παραγωγές χώρες με τους εκατοντάδες χιλιάδες αγρότες που ζούν αποκλειστικά από το ελαιόλαδο.

Δεν έχουμε επιλέξει το δρόμο των ασυντονιστων και αντικρουόμενων εθνικών μέτρων στήριξης της αγροτικής μας οικονομίας για να αντιμετωπίσουμε την αυξανόμενη διάσταση μεταξύ των εθνικών μας στόχων και της κοινής πολιτικής αλλά αυτή της ικανοποίησης των εθνικών συμφερόντων και την ^{υγ}άμβλωση των διαστρευλώσεων σε συνενόηση με την Κοινότητα. ✓

Η Ελληνική Προεδρία στον τομέα της γεωργίας θα είναι έτοιμη να συμβάλει στην εξεύρεση όσο το δυνατό πιο δικαιων και λογικών λύσεων κοινής αποδοχής .

Εχοντας υπόψη της ότι χρειάζεται μία περισσότερο μακρόπνοη και ελαστική άποψη Ευρωπαϊκής Ενότητας και ολοκλήρωσης ικανής να κάνει παραδεκτούς και να αντιμετωπίσει τους διαφόρους εθνικούς στόχους που εκπηγάζουν από τα διαφορετικά χαρακτηριστικά, τις ιδιομορφίες και την διαφορετική φιλοσοφία.-